

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie przyszłego prawodawstwa dotyczącego dostępności elektronicznej

(2007/C 175/22)

Dnia 26 lutego 2007 r. Komisja Europejska, na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zwróciła się do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z prośbą o opracowanie opinii w sprawie przyszłego prawodawstwa dotyczącego dostępności elektronicznej

Sekcja Transportu, Energii, Infrastruktury i Społeczeństwa Informacyjnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię dnia 7 maja 2007 r. Sprawozdawcą był Bernardo HERNÁNDEZ BATALLER.

Na 436. sesji plenarnej w dniach 30-31 maja 2007 r. (posiedzenie z dnia 30 maja 2007 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny 136 głosami za — 3 osoby wstrzymały się od głosu — przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 EKES popiera działania Komisji w zakresie dostępności elektronicznej oraz wzywa do ich kontynuowania. Ponieważ zagadnienie to wzbudza żywe zainteresowanie, Komitet zastrzega sobie możliwość opracowania dodatkowej opinii.

1.2 EKES jest zdania, że Komisja powinna podjąć szereg działań na szczeblu wspólnotowym, takich jak:

— wzmocnienie obecnego prawodawstwa, by było spójne i wiążące, w celu zlikwidowania istniejących nierówności i rozbieżności pomiędzy państwami członkowskimi, szczególnie w obszarze łączności elektronicznej (zwłaszcza usługi powszechnej) i zamówień publicznych, a także wzmocnienie dorobku prawnego poprzez przyjęcie nowych środków ponadnarodowych na podstawie artykułów 13 i 95 TWE, które zagwarantowałyby obowiązek zapewniania dostępności pośród obowiązków usług publicznych;

— horyzontalne rozszerzenie dostępności elektronicznej na inne obszary polityki UE;

— przyjęcie niewiążących środków w zakresie dostępności elektronicznej, które poprawiłyby jakość życia osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.

1.3 Udział organizacji społeczeństwa obywatelskiego ma znaczenie dla wdrażania odpowiedniej polityki w zakresie dostępności elektronicznej poprzez środki wsparcia, na przykład w odniesieniu do kodeksów postępowania czy współregulacji.

1.4 Środki wsparcia powinny koncentrować się na dziedzinach, które ułatwiają dostęp osób niepełnosprawnych i osób starszych do społeczeństwa informacyjnego oraz zapoznają je z użyciem nowych technologii, co jest doskonałą metodą zapewnienia ich integracji społecznej, uniknięcia wykluczenia ze świata cyfrowego oraz poprawy jakości ich życia.

1.5 Władze publiczne państw członkowskich powinny przyjąć, zgodnie z wytycznymi na szczeblu ponadnarodowym, środki wsparcia, dzięki którym można by finansować włączanie się stowarzyszeń osób niepełnosprawnych i osób trzeciego wieku w świat cyfrowy oraz ułatwić im dostęp do niego.

2. Wstęp

2.1 W liście skierowanym do EKES-u Komisja wnosi o sporządzenie opinii rozpoznawczej w sprawie przyszłego prawodawstwa dotyczącego dostępności elektronicznej, ze szczególnym uwzględnieniem osób starszych.

Mianem eDostępności określa się przewyżczanie barier technicznych i trudności napotykanych przez osoby niepełnosprawne oraz inne grupy, które próbują na równych warunkach uczestniczyć w społeczeństwie informacyjnym. Wpisuje się ona w szersze ramy koncepcji eIntegracji, która odnosi się do innych typów przeszkód np. natury finansowej, geograficznej bądź edukacyjnej.

2.2 Chodzi zasadniczo o wskazanie typologii prawa wtórnego, na podstawie której zrealizowany zostanie cel UE, którym jest stworzenie społeczeństwa o charakterze w pełni integracyjnym w kontekście zachodzących obecnie gwałtownych zmian gospodarczo-społecznych.

2.3 Nie do podważenia jest silne oparcie wspomnianego projektu na podstawach prawnych uosabiających europejskie wartości i zasady, np. w art. 13 TWE lub w punktach drugim i czwartym traktatu konstytucyjnego oraz w art. I-3-3, II-81 i II-86, które konkretnie odnoszą się do uczestnictwa wszystkich mieszkańców w życiu demokratycznym i w postępie społecznym.

2.4 Ponadto pozycje i decyzje instytucji i organów UE tworzą już obecnie bogaty zestaw, który pomimo swojego rozproszonego charakteru przyczynia się do stopniowego opracowywania strategii wspólnotowych połączonych z proaktywną formą niedyskryminacji oraz mających na celu zapewnienie dostępności elektronicznej. Należy zwłaszcza nadmienić, że:

— w rezolucji Rady z 2 grudnia 2002 r. w sprawie: „Dostępność elektroniczna — poprawa dostępu osób niepełnosprawnych do społeczeństwa opartego na wiedzy” wzywa się Komisję do wykorzystania możliwości oferowanych osobom niepełnosprawnym przez społeczeństwo informacyjne, a w szczególności do wyeliminowania wszelkiego rodzaju przeszkód;

— ze swojej strony, Rada ds. Telekomunikacji wyraziła potrzebę poprawy dostępności elektronicznej w Europie ⁽¹⁾, a Rada ds. Polityki Społecznej w swojej rezolucji z 2003 r. ⁽²⁾ w sprawie dostępności elektronicznej wezwała państwa członkowskie do podjęcia wszystkich niezbędnych kroków w celu zapewnienia otwartego, integracyjnego i dostępnego wszystkim obywatelom społeczeństwa opartego na wiedzy.

2.4.1 W 2005 r. Komisja opublikowała komunikat „i-2010” ⁽³⁾ w celu ustanowienia nowych ram strategicznych dla europejskiego społeczeństwa informacyjnego, a następnie komunikat w sprawie eDostępności ⁽⁴⁾, w którym zaproponowała szereg inicjatyw politycznych służących wspieraniu tej kwestii.

2.4.2 W komunikacie przedstawiono trzy różne podejścia do problemu:

- sprzyjanie opracowywaniu wymogów w zakresie dostępności w odniesieniu do zamówień publicznych;
- gwarantowanie certyfikacji w odniesieniu do dostępności;
- lepsze stosowanie obowiązującego prawodawstwa.

Dwa lata po opublikowaniu komunikatu Komisji przewidziano przegląd sytuacji, by sprawdzić, czy konieczne będzie przedsięwzięcie dodatkowych środków.

2.4.3 Komitet przyjął opinię w sprawie wspomnianego komunikatu ⁽⁵⁾, w której zajął się zagadnieniami takimi jak: harmonizacja norm i interoperacyjność, zamówienia publiczne, certyfikaty i testy przeprowadzane przez osoby trzecie a samo-certyfikacja, wykorzystanie prawodawstwa, integracja, dostępność sieci oraz prawodawstwo i nowe ramy strategiczne dla społeczeństwa informacyjnego.

2.5 Ostatnio zaś w rezolucji Rady z 22 marca 2007 r. dotyczącej strategii na rzecz bezpiecznego społeczeństwa informacyjnego w Europie podkreślono w punkcie 6, iż „szczególną uwagę poświęcić należy użytkownikom [technologii informacyjno-komunikacyjnych] o szczególnych potrzebach lub ograniczonej wiedzy w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji”. W grupie tej znajdują się osoby starsze i osoby niepełnosprawne.

⁽¹⁾ Rezolucja Rady w sprawie: Plan działania e-Europa 2002: dostępność publicznych stron internetowych i ich zawartości, Dz.U. C 86 z 10.4.2002.

⁽²⁾ Rezolucja Rady 14892/02.

⁽³⁾ COM(2005) 229 końcowy, opinia EKES-u w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: „i-2010 — Europejskie społeczeństwo informacyjne na rzecz wzrostu i zatrudnienia”, Dz.U. C 110 z 9.5.2006, s. 83.

⁽⁴⁾ COM(2005) 425 końcowy.

⁽⁵⁾ Opinia EKES-u 404/2006, przyjęta przez Zgromadzenie Plenarne w dniu 15 marca 2006 r., sprawozdawca: Miguel Ángel Cabra de Luna. Dz.U. C 110 z 9.5.2006.

3. Uwagi ogólne

3.1 EKES z dużym zainteresowaniem przyjmuje wniosek Komisji o sporządzenie opinii rozpoznawczej i stwierdza, że działania wspólnotowe mające na celu integrację w społeczeństwie informacyjnym powinny w zasadzie obejmować wszystkie grupy społeczne. Istnieją jednak pewne grupy, np. osoby starsze czy osoby niepełnosprawne ⁽⁶⁾, którym należy poświęcić szczególną uwagę, aby należycie włączyły się w społeczeństwo informacyjne.

Ponadto Komitet zastrzega sobie prawo do opracowania uzupełniającej lub dodatkowej opinii, mając na uwadze żywe zainteresowanie, jakie wzbudza to zagadnienie.

3.1.1 Stoi to w całkowitej zgodności z punktem 8 deklaracji ministerialnej z Rygi ⁽⁷⁾, w której stwierdza się, że „w celu skutecznego zapewnienia integracji elektronicznej, do 2010 r. należałoby zmniejszyć o połowę różnicę pomiędzy przeciętnym korzystaniem z internetu przez obywateli UE a używaniem internetu przez osoby starsze, osoby niepełnosprawne, kobiety, osoby o niskim poziomie wykształcenia, bezrobotnych oraz najsłabiej rozwinięte regiony”.

Biorąc pod uwagę zmiany o charakterze politycznym i społecznym, które zaszły w ostatnich latach, EKES jest zdania, że należy dać pierwszeństwo działaniom wspólnotowym w zakresie dostępności elektronicznej i że dostęp do technologii informacyjno-komunikacyjnych powinien zostać uznany w ramach usług publicznych za prawo obywatelskie.

Takie działania wspólnotowe powinny obejmować instrument prawny wzmacniający istniejące przepisy oraz inne niewiążące środki w różnych obszarach polityki, ze względu na wartość dodaną, którą wnoszą działania podejmowane na szczeblu UE.

EKES popiera działania wspólnotowe z następujących względów:

- Pod względem społecznym rozwijają prawa obywatelskie, a pod względem gospodarczym zwiększają ekonomię skali, poprawiają funkcjonowanie rynku wewnętrznego, konkurencyjność w kluczowym sektorze oraz innowacje.
- Unaocniają, że zróżnicowane i rozdrobnione metody stosowane przez państwa członkowskie powodują konkretne problemy, związane w szczególności z niejednorodną transpozycją istniejących dyrektyw. Kwestie te należy wyjaśnić, zwłaszcza w obszarze zamówień publicznych i usługi powszechnej.
- Żadne z powyższych stwierdzeń nie może stać na przeszkodzie sprawniejszego wdrażania przyjętych środków wsparcia.

⁽⁶⁾ W punkcie 3.4 opinii EKES-u 404/2006 czytamy: „Osoby niepełnosprawne stanowią grupę wewnątrznie zróżnicowaną. Równocześnie należałoby stwierdzić, że najważniejsze grupy osób niepełnosprawnych mających trudności w dostępie do TIK tworzą: osoby o obniżonej sprawności poznawczej i mające trudności w nauce, osoby z upośledzeniem narządów zmysłów (głuche i niedo słyszające, niewidome i niedowidzące, osoby głuchoniewidome, osoby z upośledzeniem mowy) oraz osoby niepełnosprawne fizycznie”. Dz.U. C 110 z 9.5.2006.

⁽⁷⁾ Deklaracja ministrów na temat e-integracji przyjęta w Rydze 11 czerwca 2006 r., w ramach inicjatywy i2010 potwierdziła polityczne zobowiązanie do zapewnienia lepszej dostępności elektronicznej. http://ec.europa.eu/information_society/events/ict_riga_2006/index_en.htm

3.2 Jeśli chodzi o podstawę prawną przepisów regulujących kwestie związane z dostępnością elektroniczną, zaleca się korzystanie:

- z jednej strony, z art. 13 TWE, który daje Radzie ogólne prawo do podejmowania wszelkich działań wspólnotowych mających na celu walkę z dyskryminacją;
- z drugiej strony, z art. 95 TWE, który dotyczy aspektów związanych z tworzeniem i funkcjonowaniem rynku wewnętrznego oraz zapewnia klauzulę ochronną.

Należy przy tym zagwarantować horyzontalny wpływ kwestii związanych z dostępnością elektroniczną.

3.2.1 Niestety, jako że traktat konstytucyjny nie ma mocy obowiązującej, wspomniane środki nie mogą zostać podjęte w zgodzie z art. III-124-1, w którym ustanawia się zasadę jednomyślności w Radzie „po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego”. Ponieważ obecnie obowiązujący art. 13 TWE przewiduje jedynie konsultację z Parlamentem Europejskim przed jednomyślnym przyjęciem aktów prawnych, akty te zostają wyłączone z szeroko zakrojonej debaty demokratycznej oraz pozbawione legitymizacji, którą posiadają akty UE przyjęte w wyniku procedury współdecyzji.

3.2.2 Jednakże wyraźnie przewidziana jednomyślność w Radzie jest szczególnie wskazana, gdyż wszystkie akty prawne, o których mowa, muszą przestrzegać zasady pomocniczości. Logicznie rzecz biorąc, jednomyślne poparcie rządów UE zapewniłoby większe zaangażowanie właściwych władz krajowych w wewnętrzny procesie wdrażania i opracowywania. Oznaczałoby to również, że celem zastosowanych środków nie będzie jedynie usunięcie istniejących przeszkód w tej dziedzinie, lecz także wniesienie rzeczywistej wartości do procesu integracji, zgodnie z proaktywnym charakterem, którym powinny cechować się działania wspólnotowe oparte na art. 13 i 95 TWE.

3.2.3 W tym kontekście stosownym rodzajem aktu prawnego byłaby dyrektywa, z uwagi na to, że pozostawia ona państwom członkowskim szerokie pole manewru w wyborze środków służących osiągnięciu celów wyznaczonych na szczeblu ponadnarodowym.

3.3 Jeśli chodzi o konkretny kształt przyszłych wspólnotowych ram prawnych, niezbędne jest zintegrowanie m.in. następujących celów, z zachowaniem rozróżnienia na cele o zasięgu ogólnym i cele szczegółowe.

3.4 Wśród celów o zasięgu ogólnym należy rozważyć następujące działania:

- a) wspieranie interoperacyjności usług świadczonych w obszarze technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) zgodnie ze wspólnymi standardami i specyfikacjami, tak aby europejskie organizacje zajmujące się standaryzacją uwzględniły kwestię dostępności w przygotowywaniu i rozwijaniu właściwych przepisów;

- wzmocnienie przepisów dotyczących dostępności elektronicznej w dyrektywach w sprawie łączności elektronicznej, w zgodzie z zaleceniami Inclusive Communications Group (INCOM) ⁽⁸⁾ oraz jednoczesne propagowanie dostępności elektronicznej w takich sytuacjach, jak np. zmiana dyrektywy w sprawie usług audiowizualnych („televizja bez granic”), o co wnosili już Komitet ⁽⁹⁾, lub dyrektywy w sprawie praw autorskich w społeczeństwie informacyjnym;

- b) ułatwianie dostępu do sieci TIK poprzez wyposażenie obszarów i regionów europejskich, w których istnieje luka cyfrowa, w infrastrukturę oraz sprzęt komputerowy; fundusze strukturalne, Fundusz Rozwoju Wsi oraz utworzony niedawno fundusz badań i rozwoju powinny przeznaczyć konkretne sumy na integrację, by do 2010 r. 90 % terytorium UE miało dostęp do TIK;

- c) wszystkie produkty i usługi w dziedzinie TIK powinny służyć wszystkim członkom społeczeństwa, co wymaga uwzględnienia w ich projektowaniu i funkcjonowaniu potrzeb grup znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, w szczególności osób niepełnosprawnych i osób starszych; w tym celu należy ustanowić zasadę podwójnej odpowiedzialności, angażując zarówno władze publiczne, jak i jednostki.

3.4.1 Z jednej strony, władze wspólnotowe i władze państw członkowskich, w ramach przysługujących im kompetencji, powinny ustanowić kryteria działań dla przedsiębiorstw operujących na rynku wewnętrznym w obszarze TIK, szczególnie w takich dziedzinach jak standaryzacja, a także nadzorować ich prawidłowe stosowanie.

3.4.2 Tam, gdzie będzie to możliwe, wymogi te znajdą zastosowanie do wspólnej polityki handlowej, tak aby korzyści płynące z dostępności miały wymiar nie tylko europejski, ale i światowy. Z drugiej strony wspierane będą kodeksy postępowania, nastawione na potrzeby każdej z upośledzonych grup, aby stworzyć w tej dziedzinie kulturę odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw.

3.4.3 Niezbędne jest również zaangażowanie właściwych podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w obszarze innowacji technologicznych oraz ich udział w rozprzestrzenianiu sprawdzonych wzorców w zakresie dostępności i wykorzystania TIK poprzez tworzenie transnarodowych sieci łączących uniwersyteckie ośrodki badań z ośrodkami badań przedsiębiorstw tego sektora. Należałoby opracować m.in. roczne projekty współfinansowane w tym celu przez UE i władze krajowe oraz rozwijać kulturę najwyższej jakości badań naukowych, której częścią byłoby również utworzenie europejskiej nagrody jakości dla nowych technologii ułatwiających dostęp elektroniczny.

⁽⁸⁾ Inclusive Communications Group (INCOM) została stworzona w 2003 r. W jej skład wchodzi przedstawiciele wszystkich państw członkowskich, operatorzy telekomunikacyjni, stowarzyszenia użytkowników oraz organy ds. standaryzacji.

⁽⁹⁾ Opinia EKES-u 486/2006, Dz.U. C 185 z 8.8.2006.

3.5 Wśród celów szczegółowych należy rozważyć następujące działania:

- a) rozszerzenie zakresu dyrektywy o usłudze powszechnej, obejmującej dostęp do odpłatnych telefonów publicznych, służb ratunkowych oraz informacji o abonentach, tak aby uwzględniła ona technologie szerokopasmowe oraz telefonię komórkową, co już wielokrotnie postulował Komitet;
- b) zakazanie władzom publicznym korzystania z produktów i usług TIK, które nie stosują się do obowiązujących przepisów w zakresie dostępności, a także włączenie do przyszłego prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego zamówień publicznych wiążących przepisów w zakresie dostępności;
- c) ujednoczenie wymogów w zakresie dostępności w ramach wykorzystania sieci IP, które obejmują służby ratunkowe oraz interaktywną telewizję cyfrową;
- d) państwa członkowskie powinny przyjąć w całości drugą wersję wytycznych w sprawie inicjatywy na rzecz dostępności sieci (ang. *Web Accessibility Initiative*) i udostępnić ją na publicznych stronach internetowych, co podkreślał już Komitet ⁽¹⁰⁾;
- e) należy rozszerzyć stosowanie „narzędzi projektowych”, pod warunkiem że są one zgodne z drugą wersją wspomnianej powyżej inicjatywy.

4. Uwagi szczegółowe

4.1 W strukturze wiekowej lub strukturze społecznej jest coraz więcej osób powyżej 65. roku życia. Niska stopa urodzeń oraz poprawa jakości i długości życia stanowią główne przyczyny tego zjawiska. W tym celu prezydencje Rady włączyły kwestię starzenia się społeczeństwa we wspólny program prezydencji.

4.2 W nowym społeczeństwie osób starszych istnieją czynniki, które mogą prowadzić do samotności, jak np. zmniejszanie się licznej dotychczas rodziny oraz pojawienie się osób samotnie wychowujących dzieci. Społeczeństwo informacyjne w przełamaniu wyizolowania społecznego oferuje nowe możliwości, które powinny być wykorzystywane przez osoby starsze. Należy również wspierać działania zmierzające do zmniejszenia obecnej luki cyfrowej.

Jest to szczególnie widoczne w obszarze dostępności elektronicznej. W deklaracji ministerialnej przyjętej jednomyślnie w Rydze stwierdza się, iż jedynie 10 % zamieszkujących w Europie osób powyżej 65. roku życia korzysta z internetu.

4.3 Aby ułatwić integrację osób starszych i niepełnosprawnych w społeczeństwie informacyjnym, należy zaproponować,

obok upowszechnienia dostępu do internetu i poszanowania zasady pomocniczości, międzysektorowe strategie społeczne, mające na celu zapewnienie równości oraz poprawę jakości życia, optymalizację usług i wspieranie udziału osób starszych w społeczeństwie informacyjnym poprzez zniesienie przeszkód w dostępie do szkoleń informatycznych i bezpłatnego oprogramowania.

Ułatwienie osobom starszym i niepełnosprawnym dostępu do społeczeństwa informacyjnego może stanowić dla nich stymulację intelektualną oraz sprawić, że ich życie stanie się wygodniejsze, m.in. dzięki takim usługom jak:

- bezpłatne porady;
- dostarczanie dokumentacji do domu;
- indywidualne porady prawne lub porady prawne dla ośrodków seniorów bądź osób niepełnosprawnych;
- rozrywka i zajęcia rekreacyjne;
- pomoc gerontologiczna oraz kontakty z lokalnymi ośrodkami społecznymi;
- kształcenie w wirtualnych salach wykładowych;
- programy wakacyjne;
- fakultatywne usługi telemedyczne.

EKES podkreśla znaczenie TIK dla wspierania udziału osób starszych i niepełnosprawnych w życiu gospodarczym i społecznym, za pośrednictwem reprezentujących je organizacji, tak by poprawić obecną sytuację w UE. Udział podmiotów zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego może okazać się ważny dla takich obszarów jak współregulacja, opracowywanie kodeksów postępowania czy odpowiedzialność społeczna przedsiębiorstw.

4.4 EKES jest zdania, że należy wspierać projekty i działania, które ułatwiają dostęp osób niepełnosprawnych i osób starszych do społeczeństwa informacyjnego oraz zapoznają je z użyciem nowych technologii, co jest doskonałą metodą zapewnienia ich integracji społecznej, uniknięcia wykluczenia ze świata cyfrowego oraz poprawy jakości ich życia.

W szczególności środki takie powinny obejmować:

- tworzenie i wzmacnianie sieci cyfrowych, które pomagają w profesjonalnym i sprawnym kierowaniu systemami zarządzania rozmaitych organów i stowarzyszeń; sieci te powinny być odpowiednio wyposażone i dostosowane do potrzeb różnych grup osób starszych i osób niepełnosprawnych;

⁽¹⁰⁾ Opinia EKES-u 404/2006, punkt 7.5.1: „EKES wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do formalnego przyjęcia niezmienionej drugiej wersji wytycznych w sprawie inicjatywy na rzecz dostępności sieci (ang. *Web Accessibility Initiative* — WAI) oraz zastosowania ich do wszystkich publicznych stron internetowych”. Dz.U. C 110 z 9.5.2006.

— realizowanie pilotażowych projektów opartych na zastosowaniach i instrumentach ułatwiających aktywne i niezależne życie osobom niepełnosprawnym i osobom starszym dzięki ich włączeniu do społeczeństwa informacyjnego.

4.5 Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna może zostać wzmocniona poprzez zastosowanie zasad działania ONZ na rzecz osób starszych w ramach strategii opracowywanych przez UE, umożliwiając tym samym dostęp do odpowiednich programów kształcenia i szkolenia.

4.6 W ramach przeglądu „nowego podejścia”, który powinna przeprowadzić Komisja, należy uwzględnić w opracowywanym

ustawodawstwie potrzeby osób starszych w celu udostępnienia usług świadczonych za pośrednictwem tworzonych produktów, zaś organy ds. standaryzacji oraz przemysł powinny wziąć pod uwagę w swoich działaniach wspomniane okoliczności.

4.7 Z punktu widzenia ochrony środowiska naturalnego istnieją możliwości większego wykorzystania technologii cyfrowej, by ograniczyć przemieszczanie się w celu otrzymania pewnych usług na miejscu. Komisja powinna zbadać te możliwości, by zaproponować w przyszłości ambitniejsze środki ponadnarodowe w zakresie dostępności elektronicznej.

Bruksela, 30 maja 2007 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS
